

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2514

Κυριακὴ Η' Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37)
13 Νοεμβρίου 2022 πρῶι

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τρέξτε νὰ βοηθήσουμε!

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, στὴν ἐποχὴ μας ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν αὐτιά μὰ αὐτιά δὲν ἔχουν. Δὲν εἶνε παράξενο αὐτό; Ἔτσι λέει μιὰ παλαιὰ προφητεῖα (βλ. Δευτ. 29,4. Ῥωμ. 11,8). Βλέπεις πολλοὺς σήμερᾶ πᾶνε στὸ καφφενεῖο, κάθονται ὦρες κι ἀκούνε ἀνενόχλητοι αἰσχροῖ καὶ βλαστήμιες ποὺ λένε οἱ ἄλλοι· στὸ σπίτι ξενουχτοῦν παρακολουθώντας διαφόρους σταθμούς, δικούς μας ἢ ξένους. Ἀλλὰ στὴν ἐκκλησιὰ δὲν ἔρχονται. Αὐτιά γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχουν, γιὰ τὸ διάβολο ἔχουν. Ἄν κάποτε βρεθοῦν στὴν ἐκκλησιὰ, εἶνε σὰν ξένοι. Κι ὅταν βγοῦν ἔξω καὶ τοὺς ρωτήσης τί ἔλεγε σήμερᾶ ὁ ἀπόστολος ἢ τὸ εὐαγγέλιο, τί εἶπε ὁ παπᾶς ἢ ὁ ψάλτης – ποὺ εἶνε λόγια χρυσᾶ, διαμάντια – δὲν ἔχουν προσέξει τίποτα! Ἐλπίζω σεῖς, ποὺ ἐκκλησιάζεστε τακτικά, νὰ ἔχετε ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

Ἀκούσατε σήμερᾶ τὸ εὐαγγέλιο; Μέσα ἀπ' τὰ λόγια του (βλ. Λουκ. 10,25-37) βγαίνει μιὰ κραυγὴ. Ὅποιος ἔχει αὐτὴ τὴν ἀκούει· «**Βοήθεια!**». Στὸ ντουιὰ αὐτὸν πέντε χιλιάδες ν' ἀκούσουν τὴ λέξι «Βοήθεια!», ζήτημα εἶνε ἂν θὰ βρεθῆ ἓνας νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ. Ποιὸς λοιπὸν φωνάζει «Βοήθεια!»; τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερᾶ; Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ σὲ ἓνα νομικὸ μὲ τὴν ὠραία **παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου**.

Ἔνας **διαβάτης** πήγαινε ἀπὸ μιὰ πόλι σὲ ἄλλη. Περπάτησε δεκαπέντε - εἴκοσι χιλιόμετρα – σὰν νὰ ποῦμε ἀπὸ τὴ Φλώρινα μέχρι τὸ Κλειδί – κ' ἐκεῖ βγήκαν ἀπὸ τὸ δάσος **ληστὲς** μὲ τὰ μαχαίρια. – Ἄλτ, σταμάτα, ψηλὰ τὰ χέρια! Πῆγε ν' ἀντισταθῆ, ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ στὸν ἔρημο ἐκεῖνο τόπο; Τὸν ἔδειραν, τὸν χτύπησαν, τὸν γέμισαν πληγές, τοῦ πήραν ὅ,τι εἶχε πάνω του, καὶ μετὰ τὸν ἄφησαν χάμω στὸ δρόμο νὰ βογγᾷ μέσ' στὰ αἵματα. Βοήθεια!... φώναζε. Τὴν ὥρᾳ ἐκείνη περνοῦσε ἀπὸ 'κεῖ ἓνας **καβαλλάρης**. Τὸν ἄκουσε, τὸν εἶδε. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Νὰ ξεπεζέψῃ, νὰ βοηθήσῃ, νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο. Τὸ ἔκανε; Ὁχι. Προσπέρασε ἀδιάφορος. Λὲς καὶ ἦταν κανένα σκυλὶ κι ὄχι ἄνθρωπος. Σὰν νὰ μὴν τὸν εἶδε, σὰν

«**Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως**» (Λουκ. 10,37) νὰ μὴν τὸν ἄκουσε. Γρήγορα ἀπομακρύνθηκε. Βοήθεια!... συνέχισε νὰ φωνάζῃ ὁ πληγωμένος. Σὲ λίγο νὰ καὶ **περνᾷ ἓνας ἄλλος**. Τὸν βλέπει, τὸν ἀκούει, μὰ δὲν κάνει τίποτε. Φεύγει κι αὐτὸς ὅπως ὁ πρῶτος. Οἱ ὦρες περνοῦν, κοντεύει νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κι αὐτὸς κινδυνεύει νὰ ξεψυχήσῃ ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴν αἰμορραγία. Τέλος φάνηκε νὰ ἴσχειται ἓνας **ξένος**. Αὐτὸς ὅμως ἦταν ἐχθρὸς, καὶ μόλις τὸν εἶδε ὁ χτυπημένος, τὸν ἔπιασε τρόμος. Πάει, σκέφτεται, τοῦτος τώρα θὰ μὲ ἀποτελειώσῃ. Αὐτὸς ὅμως ἔδειξε ἄλλη στάσι. Κατεβαίνει ἀπ' τὸ ζῶο του, τὸν πλησιάζει, σκύβει, τοῦ μιλάει μὲ καλωσύνη, τοῦ δίνει θάρρος· βγάζει ἀπὸ τὸ σακκιδίό του δυὸ μπουκαλάκια, τὸ ἓνα μὲ λάδι - τ' ἄλλο μὲ κρασί. Μὲ τὸ κρασί ἀπολυμαίνει τὴν πληγὴν (τὸ οἶνο-πνευμα ἀπὸ κρασί εἶνε) καὶ μὲ τὸ λάδι τὴν ἀλείφει. Κι ἀντὶ γιὰ ἐπίδεσμο σχίζει λουρίδα ἀπ' τὸ πουκάμισό του καὶ τοῦ δένει τὰ τραύματα. Καὶ δὲν τὸν ἀφήνει ἐκεῖ. Τὸν σηκώνει σιγὰ - σιγὰ, τὸν βάζει πάνω στὸ ζῶο του καὶ πεζὸς αὐτὸς τὸν ὀδηγεῖ σ' ἓνα χάνι. Μένει κοντά του ὅλη τὴ νύχτα· τὸν φροντίζει σὰν νὰ ἴταν ἀδερφός του, πατέρα, μάνα, δικός του ἄνθρωπος. Τὸ πρῶι, ἀφοῦ ὁ τραυματίας πῆρε τὸ καλύτερο, φωνάζει τὸν πανδοχέα καὶ τοῦ λέει· Περιποιήσου τον καλά· κι ὅ,τι ἐπὶ πλέον ξοδέψῃς γιὰ φάρμακα καὶ φαγητό, ἐγὼ θὰ ξανάρθω καὶ θὰ σοῦ τὰ πληρώσω.

Καὶ τὸ δίδαγμα τοῦ Χριστοῦ στὸ τέλος εἶνε· «**Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως**» (Λουκ. 10,37). **Μιμήσου κ' ἐσὺ αὐτὸν τὸν καλὸ Σαμαρείτη!**

Αὐτὰ λέει σήμερᾶ ἡ παραβολὴ. Κ' ἐμένα ἀπ' ὅλα μὲ συγκινεῖ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε ὁ σπλαχνικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος. Ὅπως μέσα ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο βγαίνει ἡ κραυγὴ «Βοήθεια!», ἔτσι, ἀδέρφια μου, καὶ στὸν κόσμο τοῦτο, ὅπου νὰ πᾶς, καὶ στὶς πολιτεῖες καὶ στὰ χωριά, καὶ στὴν πατρίδα μας καὶ **παντοῦ στὸν κόσμον ἀκούς «Βοήθεια!**». Ποιὸς φωνάζει; Οἱ δυστυχισμένοι.

–Μὰ ὑπάρχουν δυστυχισμένοι;

Ἐπάρχουν. Ἄς πετᾶνε ἄλλοι στὰ φεγγάρια·

τὴν ἴδια ὥρα κάποιοι ἄλλοι πεθαίνουν σὰν τὶς μύγες. Οὔτε φάρμακα ἔχουν, οὔτε γιατρούς· αὐτοὶ λένε καὶ τὸ ψωμὶ ψωμάκι. Ἐνῶ ἐμεῖς τὸ ἔχουμε ἄφθονο καὶ τὸ πετάμε, τὰ δύο τρίτα τοῦ κόσμου πεινᾶνε.

«Βοήθεια!» φωνάζουν οἱ γέροι πού ἔνε ἄρρωστοι κ' ἐγκαταλειμμένοι. Σ' ἓνα χωριό – ἄς μὴν τὸ πῶ, μὴν τὸ προσβάλω – ζοῦσε ἓνας γέρος 75 - 80 χρονῶν. Ἔχει παιδιὰ στὴν Αὐστραλία μὲ μαγαζιά στὴ Μελβούρνη. Ἀλλὰ τὸν ἄφησαν καὶ οὔτε γράμμα τοῦ ἔγραφαν. Ἔμενε σ' ἓναν ἀχυρῶνα, καὶ βρώμισε. Τόσοι ἄνθρωποι στὸ χωριό, «βοήθεια!» φώναζε, κανένας δὲν τὸν ἄκουγε. Ἐνας ξένος, πού πέρασε, γιὰ νὰ μπῆ μέσα ἔφραξε τὴ μύτη του· αὐτὸς τὸν ἔπλυνε, τὸν καθάρισε, τὸν περιποιήθηκε, τὸν ἔβαλε σὲ αὐτοκίνητο, πλήρωσε καὶ τὸν ἔφερε στὸ χάνι. Ποιὸ εἶνε τὸ χάνι; Τὸ γηροκομεῖο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ τὸν πήραμε καὶ τὸν ἔχουμε. Καημένε πατέρα, πού ζυμώνεις τὸ χῶμα μὲ τὸν ἰδρώτα σου, γεννᾷς παιδιὰ, κι αὐτὰ μετὰ σ' ἀφήνουν καὶ φεύγουν, καὶ πλουτίζουν· μόνο ἡ Ἐκκλησία σὰν μὰνα σὲ πῆρε στὸ πανδοχεῖο τῆς!

– Ἐγὼ δὲν ἔχω χρήματα, θὰ μοῦ πῆς.

Αὐτὸς πού περνοῦσε στὸ δρόμο καὶ βρῆκε τὸν πεσμένο στοὺς ληστὰς εἶχε ἑκατομμύρια; Ὅχι· δυὸ μπουκαλάκια μὲ λίγο λάδι καὶ κρασί εἶχε, καὶ αὐτὰ ἔδωσε. Αὐτὸ κάνε κ' ἐσύ. **Μὴ μοῦ λές, δὲν ἔχω.** Μόνο ὁ διάβολος δὲν ἔχει. Ἔχεις γλώσσα νὰ παρηγορήσης, ἔχεις χέρια νὰ βοηθήσης, ἔχεις πόδια νὰ τρέξης, ἔχεις καρδιὰ ν' ἀγαπήσης. Πόσα μπορεῖς νὰ κάνης!

Ξέρετε τὸν **προφήτη Ἡλία**; Φτωχαδάκι ἦταν καὶ πείνασε κι αὐτός, πῆγε νὰ πεθάνῃ ὅταν τὸν κατεδίωκε μιὰ αἰσχροὺ βασιλίτσα. Πέρασε βουνὰ - λαγκάδια, καὶ ἔφτασε σ' ἓνα σπιτάκι, μιὰ καλύβα. «Βοήθεια!» ζήτησε. Ἦταν μέσα μιὰ χήρα. Ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, τοῦ λέει, δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο· ἓνα μπουκαλάκι λάδι καὶ μιὰ χούφτα ἀλεύρι· νὰ τὰ ζυμώσω νὰ κάνω μιὰ πίττα νὰ φᾶμε, καὶ τέλος! ἀλλ' ἀφοῦ σ' ἔστειλε ὁ Θεός, κάθησε ἐδῶ. Καὶ μοιράστηκε τὴν πίττα μαζί μὲ τὸν Ἡλία. Καὶ τί ἔγινε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ἀνοίξτε τὴ Γραφή. Ὁ Θεὸς εὐλόγησε καὶ ἐπὶ τρία χρόνια τὸ λάδι καὶ τὸ ἀλεύρι δὲν τοὺς ἔλειψαν, καὶ ἔζησαν.

Ἔτσι εἶνε, ἄπιστε ἄνθρωπε. Ἀλλὰ τώρα γεμίζεις τὶς ἀποθήκες καὶ τ' ἀμπάρια σου ἀπὸ τρόφιμα, καὶ νομίζεις πὼς ἐξασφαλίστηκες. Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ κάνης συμφωνία μὲ τὸ χάρο καὶ συμβόλαιο μὲ τὸ Θεό. **Μπορεῖ** νὰ ἔχης γεμᾶτες ἀποθήκες γιὰ νὰ ζήσης ἑκατὸ χρόνια, καὶ **νὰ πεθάνης ἀπόψε**· καὶ μπορεῖ ὁ ἄλλος, πού δὲν ἔχει ψωμὶ καὶ στέγη, νὰ ζήσει πολὺ.

Στὸ χωριό μου μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ζοῦσε ἀκόμη ἓνας γέρος, πού ἦταν ὁ φτωχότερος ἀπ' ὅλους· κατοικοῦσε σὲ μιὰ καλύβα, καρέκλα δὲν εἶχε νὰ καθήσῃ, τοῦ ἔδιναν λίγο ψωμάκι κ' ἔπινε νεράκι ἀπὸ τὰ ποτάμια. Ρωτᾶω καὶ μαθαί-

νω, ὅτι στὸ χωριὸ οἱ πιὸ πλούσιοι πέθαναν· ἄλλος 60 ἐτῶν, ἄλλος 80, ἀπὸ συγκοπή ἢ κάτι ἄλλο· καὶ **αὐτὸς ὁ πάμπτωχος**, πού δὲν εἶχε τίποτα, ἔτρωγε ἓνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ καὶ καν'να κρεμμύδι, καὶ οὔτε ἀποθήκες οὔτε ἀμπάρια εἶχε, **πέθανε ἑκατὸ χρονῶν!** Δὲν εἶνε **τὰ χρόνια σου** ἀπὸ τ' ἀμπάρια σου, ἢ ἀπὸ τὰ φάρμακα, ἢ ἀπὸ τὶς λίρες καὶ τὰ δολλάρια καὶ τὰ ρούβλια, ὄχι· **εἶνε ἀπὸ τὸ Θεό.**

Λοιπόν, **κάνε ἐλεημοσύνη στὸ φτωχό.** Ἄν θέλῃς ν' ἀσφαλίσῃς τὰ παιδιὰ σου, νὰ κάνης ἐλεημοσύνη. Ἄν κοιτᾷς μόνο τὸ παιδάκι σου, πὼς νὰ τὸ ντύσῃς, νὰ τὸ περιποιηθῆς, νὰ τὸ σπουδάσῃς, καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ τ' ἀφήνης πεινασμένα, δὲν θὰ ἔχῃς εὐτυχία. **Ἡ εὐλογία εἶνε σ' ἐκείνους πού ἀγαποῦν καὶ ἔλεοῦν.**

* * *

Λοιπόν, αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ καὶ βάλτε τα μέσ' στὴν καρδιά σας, γιὰ τὴν **χωρὶς ἀγάπη παράδεισο δὲν βλέπουμε.** Ἀγάπη εἶνε ὁ Θεός, ὁ Χριστός, τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἀγάπη πρέπει νὰ ἔχουμε παντοῦ. Ὅχι ἀγάπη **στὰ** ψέματα, ἀλλὰ ἀγάπη πραγματική, ὅπως εἶχε ἀγάπη αὐτὸς ὁ Σαμαρείτης.

Εὐχομαι, ὅλοι μεταξὺ σας νὰ ἔχετε ἀγάπη· καὶ ὅταν κάποιοι δίπλα σας δυστυχῆ, μὴν τὸν ἀφήνετε μόνο· **νὰ βοηθᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο**· καὶ ὄχι μόνο στὸ στενὸ σας κύκλο, ἀλλὰ νὰ κοιτάζετε καὶ πιὸ πέρα, ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ **νὰ παρακαλᾶτε τὸ Θεὸ γιὰ ὅλους.** Γιὰ τὴν σᾶς τὸ λέω· καλὰ περνᾶτε τώρα, καλὰ εἶνε τώρα· καὶ πατάτες ἔχεις καὶ ψωμάκι καὶ τὰ πάντα, καὶ εἰρήνη καὶ εὐτυχία, καὶ περπατᾷς στὸ δρόμο καὶ κανεὶς δὲν σ' ἐνοχλεῖ. Ἄχ τί θὰ δοῦν τὰ ματάκια μας! Ἐρχεται ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, πού θὰ ἔνε φωτιά καὶ καταστροφή· θὰ σβήσουν οἱ μεγάλες πολιτεῖες, ὁ κόσμος θὰ τρέξῃ στὶς ρεματιές. Σὲ μιὰ νύχτα θὰ ἀδειάσῃ ἡ Μόσχα, τὸ Λονδίνο, ἡ Νέα Ὑόρκη· μὰ ὅσοι κατοικοῦν στὶς ρεματιές, θὰ λένε μέσα τὶς σπηλιές· «Δόξα σοι, ὁ Θεός», «Κύριε, ἔλεησε τὸν κόσμο».

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μὴ γίνῃ τέτοιο κακό. Νὰ λυπηθῆ τ' ἀθῶα παιδάκια, νὰ μὴ δοῦν τὰ μάτια τους αὐτὰ πού εἶδαμε ἐμεῖς. Νὰ μὴ γίνῃ πιὰ πόλεμος. Καὶ δὲν θὰ γίνῃ πόλεμος, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀγάπη. Ὅταν στὸ Πακιστάν καὶ στὸ Βιετνάμ πεθαίνῃ κόσμος καὶ κοσμάκης, κι ἄλλοι διασκεδάζουν καὶ γλεντοῦν, ἔθ' θὰ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς τὸν κόσμο. **Ἡ πιὸ μεγάλη ἁμαρτία** ποιά εἶνε, ἢ πορνεία, ἢ μοιχεία; **Εἶνε ἡ ἀσπλαχνία**, νὰ ἔχῃς σκληρὴ καρδιά, νὰ βλέπῃς τὸν ἄλλο νὰ ὑποφέρῃ κ' ἐσύ νὰ μὴν τοῦ δίνῃς τίποτα. Ἄχ σκληρὲς καρδιές! «Τὸν ἀσπλαχνο μὲ τοὺς ἀθέους θὰ κατακρίνῃ ὁ Χριστός». Ἀθεΐα καὶ ἀσπλαχνία εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα.

Εὐχομαι νὰ ἔχετε μεταξὺ σας σπλάχνα ἀγάπης.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**